

Патрік Мелроуз. Паскудна звістка

Про книгу

«Паскудна звістка» — друга книжка з циклу про Патріка Мелроуза. Раптовий дзвінок змушує Патріка прилетіти на кілька днів із Лондона до Нью-Йорка. Він не може повірити в отримані новини і відчуває зовсім не те, що мав би відчувати хороший син після несподіваної смерті хорошого батька. Жалобна поїздка перетворюється на наркотичний тур. Сент-Обін майстерно описує вплив різних наркотиків, за якими Патрік намагається заховатися від навколишнього світу.

Едвард Сент-Обін

ПАТРИК МЕЛРОУЗ

Книга 2. Паскудна звістка

Роман

Видавництво «Фабула»

2020

Оригінальна назва роману: PATRICK MELROSE. BAD NEWS

Copyright © Edward St. Aubyn 1992, 1998

© О. Тільна, переклад з англ., 2020

© «Фабула», макет, 2020

© Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-6165-5 (epub)

Право Едварда Сент-Обіна бути визнаним Автором Твору застережено відповідно до Закону про захист авторських і патентних прав, а також прав у галузі конструкторських винаходів від 1988 року.

Усі права збережено.

Жодна частина даної книжки не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.

Електронна версія створена за виданням:

Сент-Обін Едвард

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Про автора

Едвард Сент-Обін народився в Лондоні 1960 року. До серії його романів про Патріка Мелроуза, що викликали в публіки таке нестримне захоплення, належать «Не зважай», «Паскудна звістка», «Трохи надії» (раніше надруковані разом як трилогія під спільною назвою «Трохи надії»), «Молоко матері» (цей роман увійшов до короткого списку Букерівської премії 2006 року) та «Нарешті».

14

Якщо годинник поряд із медальйоном святого Христофора не брехав, було вже пів на третю ранку. Приблизно п'ять годин до від'їзду в аеро-порт. Більш ніж достатньо. І часу для розмов із Рейчел більше, ніж можна витерпіти за все життя. Він якось невизначено їй усміхнувся. Що ж сказати? Що в нього нещодавно помер батько? Що він залежний від наркотиків? Що через п'ять годин уже поїде до аеропорту? Що загалом його дівчина нічого не матиме проти? Патрік напевно знав тільки те, що точно не хоче її ні про що розпитувати. Його абсолютно не цікавило її особисте життя, так само, як і її можливі погляди на ситуацію в Нікарагуа.

— Відчуваю якийсь типу голод,— невпевнено заявила Рейчел.

— Хочеш їсти?

— Ага. Чомусь раптом страшенно захотілося чилі. У мене таке буває.

— Ну, не сумніваюся, що можна буде замовити в номер,— сказав Патрік, який чудово знав, що в нічному меню «П'єра» чилі немає, а навіть якби і було там щось подібне, він би цієї ідеї точно не схвалив.

— Але тут поруч є місце, де готують найкраще у світі чилі,— Рейчел випросталась на сидінні.— Я справді дуже туди хочу.

— Добре,— терпляче відповів Патрік.— Знаєш адресу?

— Це на розі Одинадцятої і Тридцять восьмої вулиці.

— Перепрошую за незручності, але ми передумали,— сказав Патрік таксистові.— Можна поїхати за іншою адресою? Ріг Одинадцятої і Тридцять восьмої вулиці.

— Одинадцятої і Тридцять восьмої? — повторив таксист.

— Ага.

Найкраще у світі місце виявилось рифленим сріблястим ангаром під вивіскою:

СПРОБУЙ НАШІ ЗНАМЕНИТІ ЧИЛІ Й ТАКО

Ось перед чим Рейчел не могла встояти. Зелений неоновий перець чилі весело миготів поряд із жовтим сомбреро.

Коли подали величезну овальну тарілку, навантажену шматочками м'яса в перцевому соусі з пересмаженими бобами, гуакамолем та сметаною під яскраво-помаранчевим тертим чедером у супроводі рябих тортилій, Патрік закурив, сподіваючись відгородитися димовою завісою від запаху гострої їжі. Він відпив іще один ковток теплуватої кави і посунувся якомога далі в самий куток червоної пластикової лавки. Рейчел, очевидно, належала до тих, хто, нервуючи, переїдає, і намагалася запхати в себе якомога більше їжі перед тим, як зайнятися сексом, а можливо, хотіла викликати в себе розлад шлунку або ж отруїти своє дихання смородом чилі та сиру і цим відбити в нього бажання.

— М-м-м, смакота,— із задоволенням проказала вона,— обожнюю таку їжу.

Патрік злегка підняв одну брову, але від коментарів утримався.

Вона навалила чилі на тортилью, поклала зверху гуакамолем і виделкою розмазала сметану, потім взяла пальцями пучку чедеру й посипала ним усе це багатство. Тортилья розкрилась, і м'ясна маса полізла Рейчел на підборіддя. Та, сміючись, вказівним пальцем заштовхала все назад до рота.

— Неймовірна смакота! — вигукнула вона.

— А на вигляд не дуже,— похмуро сказав Патрік.

— Може, спробуєш хоча б трішечки?

Вона нахилилася над тарілкою і знайшла кут, під яким їй було легше вкусити тортілью, що розривалася. Патрік потер око. Воно знову нестерпно свербіло. Він подивився у вікно, але роздуми не відпускали, затягаючи у свій вир. Тюльпанні чашечки червоних табуретів біля бару погойдувалися на хромованих стеблах, віконечко до кухні, старигань, який згорбився над горнятком кави і, звичайно ж, Рейчел, яка наче свиня, що писком длубається в кориті. Це нагадувало йому відому картину. Як його там? Вигорання пам'яті. Острах забути все. Гупер? Гоппер^[87]. Згадав! Не все ще втрачено.

— Закінчила? — запитав Патрік.

— Тут роблять чудовий банановий спліт,— мрійливо проказала Рейчел, дожовуючи чилі.

— Ні в чому собі не відмовляй,— сказав Патрік.— Одного вистачить?

— А ти хіба не хочеш?

— Ні, я не хочу,— поважно відповів він.

Зовсім скоро принесли видовжену скляну тарілку, на якій грудки шоколадного, полуничного та ванільного морозива були ув'язнені між половинками банана і накриті хвилями збитих вершків, прикрашених намистинками рожевої та зеленої карамелі. Посередині, ніби ряд клоунських гудзиків, червоніли вишеньки.

У Патріка мимохіть засмикалась нога, коли Рейчел узялася видобувати шматочки банана з-під кургану різнокольорового морозива.

— Я відмовилася від молочних продуктів,— сказала вона,— але іноді дозволяю собі такі бенкети.

— Схоже на те,— похмуро зауважив Патрік.

Його душили гідь і презирство. Дівка зовсім себе не контролює. Наркотики принаймні можна розрекламувати: життя на межі, дослідження свого внутрішнього Конго, серце темряви, переграти

смерть поглядом, повернутися зі шрамами й орденами страшного знання, Колрідж, Бодлер, Лірі... І навіть якщо будь-хто, хто всерйоз уживав наркотики, розуміє всю фальш цієї реклами, то він уже точно знає, що з їжею неможливо навіть і так удавати. Але в маніакальній жадібності і недоладній брехливості Рейчел він відчував щось неприємно знайоме.

— Ну що, тепер можемо їхати? — тамуючи роздратування, запитав Патрік.

— Ну добре, поїхали,— боязко відповіла Рейчел.

Він попросив рахунок, але, не чекаючи, доки його принесуть, кинув на стіл двадцятидоларову банкноту й вибрався з кабінки, тоскно думаючи про ще одну жахливу поїздку в іще одному таксі.

— Щось мене наче трохи нудить,— поскаржилася Рейчел, коли вони заходили до готельного ліфту.

— Нічого дивного,— суворо відповів Патрік.— Мене також нудить, хоча я тільки дивився.

— Агов, не будь таким жорстоким.

— Перепрошую,— сказав Патрік.— Я дуже втомився,— йому не хотілося втратити її просто зараз.

— Я також,— сказала Рейчел.

Патрік відімкнув двері та засвітив світло.

— Вибач за розгром.

— Бачив би ти мою квартиру!

— Може, ще побачу,— сказав Патрік,— як і неооб'єктивне мистецтво.

— Обов'язково,— відповіла Рейчел.— Можна мені скористатися ванною кімнатою?

— Звичайно.

«Саме час нашвидкуруч двинутися,— подумав Патрік, почувши, як Рейчел клацнула защіпкою на дверях. Він дістав кокс із валізи і смек із лівої внутрішньої кишені, узяв ложку з нижньої шухляди комода і витягнув пів пляшки води «Евіан», яку з непотрібної обережності сховав за шторою. Іншої такої можливості, очевидно, вже не випаде, і краще зробити потужний спідбол, аби звести кількість уколів до мінімуму. Він змішав смек і кокс, розчинив їх у воді й набрав розчин у шприц.

Він готовий, але як багато часу має до повернення Рейчел із туалету? Напружуючи слух, наче людина, котра силкується розчути кроки на рипучих сходах, він зосередився на звуках, які долинали з ванної кімнати. Було схоже, що Рейчел блює, а значить, він матиме час на дозу.

Щоб не ризикувати, Патрік увігнав голку в товсту вену на тильному боці долоні. Запах кокаїну вдарив у ніс, нерви натягнулися, як рояльні струни. Частка секунди — і героїн м'яким дощем фетрових молоточків заграв на його хребті, відлунюючи в мозок.

Патрік блаженно застогнав і почухав ніс. Це було так приємно, так офігенно прекрасно. Ну хіба можна від цього відмовитися? Це — справжня любов. Повернення додому. Ітака, кінець блукань бурхливими морями. Він кинув шприц до верхньої шухляди комоду, хитаючись, перейшов через кімнату і розкинувся на ліжку.

Нарешті спокій. Трепет напівопущених вій, повільне тремтіння крил, які самі собою складаються, по тілу стукають фетрові молоточки, пульс стрибає, немов пісок на барабані, любов і отрута довгими видихами вбирають його дихання, він провалюється в особистий, закритий від усіх світ, якого ніколи не міг ні по-справжньому згадати, ні хоча б на секунду забути. Думки текли невпевненим струмком, збираючись у калюжі уривчастих яскравих образів.

Він уявляв, як крокує мокрим лондонським парком, впечатуючи мокре листя в асфальт. Поряд тліють, згущуючи повітря, купи опалого листя. Цівки жовтого диму дроблять сонячне світло, неначе спиці зламаного колеса, розкидані над платанами, з яких уже майже облетіло листя. Галявинки всіяні відмерлими гілками, і Патрік зі сльозами на очах, подразнених їдким димом, спостерігає за повною гіркоти і смутку церемонією.

Він швидко закліпав, повертаючись у реальність, потер око і зосередився на пейзажі, що висів над столом. То було зображення морського берега в Нормандії. Чому жінки в довгих сукнях і чоловіки в солом'яних брилях не заходять у море? Самі лише веселенькі парасольки утримують їх на березі чи той строк, який вони мусять відбутися, перш ніж звільнити тіло від одягу й увійти в байдужу до всього воду?

Усе помирало, під кожним перевернутим каменем аж кишіло від сліпих білих черв'яків. Треба залишити цю вогку та гнилісну землю і всепожираюче море, щоб піти в гори. «Вітаю вас, гори-велетні! — співучим голосом прошепотів він.— Високі та горді! З яких так добре стрибати у прірву!»

Патрік слабенько реготнув. Ефект коксу затухав, і відчуття вже були досить неприємними. Попереду залишалося тільки дві добрячі дози кокаїну, а отже, надалі він буде приречений на муки розчарування, які будуть щоразу гіршими. Героїн, імовірно, лише тимчасово приглушив дію спіду, але вона однаково буде послаблена тривалим неспанням. Найрозумніше в такій ситуації, коли тіло перетворилося на поле бою, всіяне жертвами міжнародних війн,— ковтнути останню таблетку квалюду, від якого з погордою відмовилася Рейчел, і спробувати заснути в літаку. Напевно, знайдеться й аргумент за те, щоб поспати, бо після пробудження дія наркотиків посилиться.

Як завжди, Патрікова печінка нила, немовби йому під ребра загатили футбольним м'ячем. Пристрасть до наркотиків, наче лисиця під тунікою спартанського хлопчика, вигризала його нутроці. Перед очима двоїлось, і два зображення того самого предмета роз'їжджалися дедалі дужче.

Усе це плюс відчуття, ніби його тіло тримається купи на канцелярських скріпках і кравецьких шпильках і розсиплеться від найменшого напруження, наповнювало Патріка жахом і жалем. Як завжди, на світанку третього дня ним оволоділо обридливе бажання зав'язати з наркотиками, але він чудово знав і те, що найперші ж ознаки ломки обернуться для нього ще більшим жахіттям, якщо наркотиків не буде.

Патрік виявився не готовим побачити Рейчел, яка, виявляється, уже якийсь час із винуватим виглядом стояла в ногах його ліжка. За той час, доки вона блювала в туалеті, втрачаючи індивідуальність і переходячи до категорії просто якихось інших людей, стаючи кимось, хто може завадити ширці або насолоді від приходу, вона швидко зникла з Патрікової пам'яті.

— Я почувуюся такою роздутою,— поскаржилася вона, тримаючись за живіт.

— Чому б тобі просто не лягти? — прохрипів Патрік.

Рейчел сіла на ліжку, підповзла до протилежного краю і зі стогоном впала на подушку.

— Іди до мене,— сказав Патрік, силкуючись зобразити ніжність.

Рейчел перекотилася на бік. Він нахилився, сподіваючись, що вона почистила зуби, і намагаючись згадати, коли чистив їх сам. Поза була незручною, тому, коли Патрік спробував поцілувати дівчину, вони зіткнулися носами, а коли він спробував виправити незручність, вдарилися ще й зубами.

— Господи, почувуюся, наче мені знову дванадцять,— сказав Патрік.

— Вибач,— сказала Рейчел.

Він трохи підвівся, підпер рукою голову, а іншою провів по її плетеній білій сукні. Рейчел мала нещасний і знервований вигляд. Унизу живота в неї тепер з'явилася жирова складка, якої не було видно, доки вона

стояла. Патрік, обходячи цю складку, м'яко провів рукою по стегну Рейчел.

— Вибач,— повторила вона.— Я так не можу, надто нервую. Може, ми проведемо якийсь час разом, краще пізнаємо одне одного.

Патрік прибрав руку і гепнувся на подушку.

— Звичайно,— сказав він без усіякого виразу і глянув на годинник поряд із ліжком. За десять шоста. Вони мають дві години і сорок хвилин, аби «краще пізнати одне одного».

— У ранній юності я лягала в ліжко з ким завгодно,— проскімлила Рейчел,— але опісля в мене завжди залишалося відчуття якогось спустошення.

— Навіть після повної тарілки чилі та бананового спліту? — запитав Патрік.

«Якщо вже не виходить її вигойдати, то хоча б можна помучити».

— А ти реально злий, знаєш про це? У тебе що, проблеми з жінками?

— Із жінками, чоловіками, собаками. Я нікого не дискриміную,— відповів Патрік.— Вони всі мене дратують.

Він підкотився до краю ліжка, підвівся і підійшов до столу. Навіщо було приводити до себе в номер оцю товсту зануду? Нестерпно, усе нестерпно.

— Послухай, я не хочу з тобою сперечатися,— сказала Рейчел.— Розумію, ти засмутився. Просто треба, щоб ти допоміг мені розслабитися.

— Розслабляти — це не до мене,— Патрік запхав ложку і кокс в кишені штанів, потім поліз до іншого кінця шухляди по другий шприц.

Рейчел також встала з ліжка й підійшла до нього.

— Ми обоє реально втомилися,— сказала вона.— Просто ляжмо й поспімо. Може, уранці все буде інакше.

— А чи буде? — запитав Патрік.

Її рука обпікала йому спину. Він не хотів, щоб Рейчел до нього торкалася. Щоб будь-хто до нього торкався. Він випручався, шукаючи можливості вислизнути до туалету.

— А що в цій скриньці? — Рейчел, знову намагаючись підбадьорити його, торкнулася до маленької труни, що стояла на телевізорі.

— Прах мого батька.

— Прах твого батька,— зойкнула вона і прибрала руку.— Мені якось моторошно.

— Я б аж так не переймався,— сказав Патрік.— Думаю, його можна вважати ручною поклажею, як гадаєш?

— Мабуть,— відповіла Рейчел, злегка спантеличена ходом його думок.— Я хочу сказати, мені реально моторошно. Твій батько з нами в кімнаті. Може, я саме це й відчула спочатку.

— Хтозна. Принаймні він складе тобі компанію, доки я буду у ванній. Може, я там затримаюся на якийсь час.

У Рейчел округлилися очі.

— Мені страшно.

— Не бійся. Усі кажуть, що він був дуже чарівною людиною.

Патрік зайшов до ванної кімнати й замкнув за собою двері. Рейчел залишилася сидіти на краєчку ліжка, з тривогою дивлячись на ящикок із прахом, неначе побоювалася, що він зрушить з місця. Вона скористалася цією прекрасною можливістю зробити дихальні вправи, які погано пам'ятала з двох колись відвіданих занять йоги, але через кілька хвилин втомилася. Їй і тепер дуже хотілося піти звідси.

Проблема полягала в тому, що вона жила в Брукліні. Таксі обійдеться в десять-дванадцять доларів, а коли вона опиниться вдома, вже за дві години доведеться їхати на метро в галерею. Якщо ж вона залишиться тут, можливо, вдасться поспати й поснідати. Вона взяла зі столу сніданкове меню й улаштувалася в ліжку. Коли Рейчел побачила, скільки всього смачного можна тут з'їсти, спочатку її охопило радісне збудження (і відчуття провини), але навіть воно не розвіяло втоми.

Він лежав у ванні, звисивши одну ногу через край, по руці в нього текла кров. Він уколів собі весь кокс, який залишився, за один раз, не зміг встати на ногах і звалився у ванну. Тепер він дивився на хромований душ і білу матову стелю, не глибоко вдихаючи крізь зціплені зуби, немовби його придавило балкою. На сорочці виступили темні плями поту, у носі крутило від героїну. Патрік вдихнув його просто з пакетика, що зараз, порожній і зім'ятий, лежав у нього на шиї.

Лівою рукою він ударив голкою шприц об край ванни. «Треба негайно припинити колотись — особливо тепер, коли вже нічого і так не залишилось».

Уся завдана собі шкода зібралася в ньому, ніби викинуті з Раю ангели на середньовічній картині, котрі женуть його до Пекла розпеченими вилами, їхні озлоблені посмішки оточували його зусібіч. Він відчував непереборне бажання заректись навіки, дати блаженну і неможливу клятву більше ніколи не вживати наркотиків. Якщо він виживе, якщо йому тільки дозволено буде вижити, він більше ніколи не колотиметься.

Цієї важкої хвилини відчайдушна рішучість переважала усвідомлення власної нещирості, хоча він уже вирізняв, ніби звук далекої стрілянини, відчуття, яке шкрябало його: щось не так. У нього скінчилися наркотики. Один шприц зіпсований, в іншому засохла кров. Воно б і на краще, але до чого ж сумно! Дуже скоро всі синапси почнуть кричати, як діти, що помирають від голоду, а кожна клітинка тіла почне жалісливо тягнути його за рукав.

Патрік обережно опустив ногу й сів. Знову ледве не вмер. Це завжди таке потрясіння. Варто ковтнути кваалюду. Він підвівся, мало не

втратив свідомості і, тримаючись за стіну, мов старий, вибрався з ванни. Пальто лежало на підлозі (він часто збирався попросити кравця, щоб той зробив у рукавах клапани, котрі б відстібалися). Дуже повільно Патрік підняв із підлоги пальто, дуже повільно дістав пігулку квалюду, поклав до рота й запив ковтком води.

Потім сів на унітаз і, погано усвідомлюючи, що робить, взяв телефонну слухавку. 555 1726.

«Зараз я не можу відповісти на ваш дзвінок, але якщо ви залишите повідомлення...»

«Курва, його немає».

— П'єре, це Патрік. Просто хотів попрощатися,— збрехав він.— Щойно буду знову в Нью-Йорку, відразу тобі зателефоную. Па-па.

Потім він зателефонував Джоні Голлу в Лондон, аби переконатися в тому, що до його приїзду той матиме бодай що-небудь. Зачекав кілька гудків. Може, Джоні погодиться зустріти його в аеропорту. Ще кілька гудків. «Господи, і Джоні теж немає вдома. Нестерпно. Це просто нестерпно».

Патрік спробував покласти слухавку на місце, але кілька разів промахнувся, перш ніж зумів це зробити. Він почувався слабким, як дитина. Тут він помітив у ванні шприц, втомлено підняв його, загорнув у туалетний папір і викинув у смітник під раковиною.

Повернувшись до спальні, він побачив Рейчел, яка розляглася на ліжку, схрюпуючи через нерівні проміжки часу. «Коли б він був у неї закоханий...» — подумав Патрік, але так і не закінчив цієї думки. Полиски полум'я на воді під аркою мосту, приглушене відлуння, поцілунок. Сніг, який струшується з черевиків перед пічкою, кров, яка повертається до замерзлих пальців. «Якби він був у неї закоханий...»

А зараз, білопуза, із важким диханням, вона здавалася Патрікові викинутим на берег китом.

Зібрати речі не дуже й складно, якщо згребти все гамузом, заштовхати у валізу, сісти на неї зверху і застебнути блискавку. Щоправда, валізу відразу ж довелося розстебнути знову, щоб сховати книжку Віктора. «Я мислю про себе як про яйце, отже, я існую у формі яйця»,— пропищав він із П'єровим французьким акцентом. Потім надягнув останню чисту сорочку і знову пішов до ванної кімнати, щоб зателефонувати адміністраторові.

— Алло,— протяжно сказав він.

— Так, сер, що я можу для вас зробити?

— Мені буде потрібен лімузин на сьому тридцять. Великий, із темними вікнами,— мов дитина, додав він.

— Добре, сер. Я це для вас улаштую.

— І приготуйте мій рахунок, будь ласка.

— Так, сер. Хочете, щоб я прислав когось із хлопців-порт'є по ваш багаж?

— За чверть години, дякую.

Усе було під контролем. Патрік закінчив одягатися, начепив на око пов'язку і сів у крісло чекати, коли прийде «хтось із хлопців» і забере валізу. Чи треба залишити записку для Рейчел? «Ніколи не забуду нашої з тобою ночі» або «Чому б не повторити це колись найближчим часом». Інколи мовчання буває красномовнішим від будь-яких слів.

У двері тихенько постукали. Хлопцеві, на перший погляд, було років із шістдесят, і був він одягнений у найпростішу сіру уніформу.

— Лише одна валіза.

— Так точно, сер,— порт'є мав ірландський акцент.

Вони рушили коридором. Патрік трохи зігнутий у намаганні вберегти свою печінку і скособочений від болю в спині.

— Життя — це не просто мішок із лайном,— світським тоном зауважив Патрік.— Він ще й дірявий. Не можна не закалятися, як ви гадаєте?

— По-моєму, багато хто так думає,— приємним співучим голосом відповів порт'є. Потім зупинився і поставив Патрікову валізу.— І потечуть ріки крові. І грішники потопляться. І жодна вершина не встоїть.

— Одне з ваших пророцтв? — улесливо запитав Патрік.

— Це з Біблії,— відповів чоловік.— І всі мости змиє,— він подивився на стелю, поглядом прибив невидиму муху.— І люди скажуть, що настав кінець світу.

— І матимуть рацію,— відповів Патрік,— але насправді мені вже треба йти.

— Так точно, сер,— сказав порт'є, і досі збуджений власними словами.— Зустрінемося внизу, біля стійки адміністратора.

Він поквапився до службового ліфта. «Хоч як намагайся жити на межі, — думав Патрік, заходячи до іншого ліфта,— тобі все одно не наздогнати людей, які вірять у те, про що їм говорить телевізор».

Рахунок на дві тисячі сто п'ятдесят три долари виявився навіть більшим, ніж Патрік розраховував, і це принесло йому потаємне задоволення. Витратити капітал — це ще один спосіб зробити тоншою свою матеріальність, стати так само порожнім і тонким, яким він зараз почувався, полегшити тягар незаслуженого багатства і здійснити акт символічного самогубства, доки все справжнє ще його лякає. Окрім того, Патрік плекав і протилежну фантазію: можливо, коли залишиться на міліні, він знайде яку-небудь яскраву мету, народжену необхідністю заробляти на прожиток. Окрім оплати готельного рахунку, він іще витратив приблизно дві чи дві з половиною тисячі на таксі, наркотики та ресторани плюс шість тисяч на авіаквитки. У сумі виходило більше десяти тисяч доларів, і це не рахуючи витрат на поховання.

Він почувався переможцем телевікторини. Як би йому було зараз прикро, коли б він витратив лише вісім із половиною або дев'ять тисяч доларів. Десять тисяч за два дні. Ніхто не скаже, нібито він не вміє розважатися.

Патрік кинув на стійку картку «Американ-експрес», не завдаючи собі клопоту перевірити рахунок.

— До речі,— позіхнув він,— я підпишу квитанцію, але чи не могли б ви залишити підсумок відкритим? У номері залишилася моя подруга. Можливо, вона захоче поснідати, я навіть упевнений, що захоче. Нехай замовляє що завгодно,— поблажливо додав він.

— О-окей.— Дівчина за стійкою не могла вирішити, чи порушувати питання про проживання другої особи.— Вона ж звільнить номер до дванадцятої години, так?

— Так, напевно. Розумієте, вона працює,— сказав Патрік таким тоном, нібито ця обставина була винятковою. Він підписав квитанцію.

— Ми надішлемо копію підсумкового рахунку на вашу домашню адресу.

— Я би тим не переймався.— Патрік знову позіхнув, побачив поряд ірландця з валізою і усміхнувся: — Привіт, ріки крові, еге ж?

Портъє подивився на нього з улесливим нерозумінням. Може, уся та розмова Патрікові тільки примарилася? Мабуть, справді треба поспати.

— Сподіваюся, вам у нас сподобалось,— сказала дівчина-адміністратор і подала конверт із копією рахунку.

— Сподобалося — не те слово,— відповів Патрік із найчарівнішою усмішкою, на яку тільки був

здатен.— Я просто у захваті,— він відмахнувся від конверта з рахунком, але відразу ж вигукнув: — Я дещо забув у номері! — Він обернувся до портъє.— Чи не могли б ви принести мені дерев'яний

ящичок, який стоїть на телевізорі? Бажано разом із паперовим пакетом.

І як можна було забути про скриньку? Немає потреби телефонувати до Відня по тлумачення. Що вони мусили б робити в Корнуоллі, в похмурому гирлі ріки, де батько просив розвіяти його прах? Довелося б давати комусь на лапу в місцевому крематорії, щоб тільки роздобути якийсь чужий попіл.

Портє повернувся за десять хвилин. Патрік загасив сигарету і взяв пакет. Вони з портє рушили до дверей, які оберталися.

— Молода леді запитала, куди ви пішли,— сказав портє.

— І що ви відповіли?

— Я сказав, що, очевидно, ви їдете в аеропорт.

— І що вона на це?

— Я не хотів би повторювати, сер,— шанобливо відповів портє.

«Ну от і все,— подумав Патрік, проходячи крізь двері.— Вирубати, спалити, жити далі. У пульсуюче світло, під просторіше та блідіше небо, з зіницями висвердленими, наче у римських статуй».

На іншому боці вулиці стояв чоловік із ампутованою біля зап'ястка лівою рукою, на куксі було почервоніння там, де кістка видавалася більше за все. Чотириденна щетина, похмуре обличчя, жовті окуляри, гіркий вигин губ, брудне волосся, забризканий плащ. Кукса мимовільно посмикувалась. Курець. Ненависник життя. *Mon semblable*^[88]. Чужі слова.

Проте була і суттєва різниця. Патрік дав по купюрі дівчині та портє. Таксист відчинив для нього дверцята. Патрік заліз у машину, розвалився на чорному шкіряному сидінні й удав, що спить.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ